

ПРЕДЪ КОЛЕДА

Засмѣни и честити,
летятъ дечица малки
къмъ чуднитѣ парзалки.
— Ура, напредъ съ шейнитѣ!
Тѣй хубави сж днитѣ
съ дебелъ и пухкавъ снѣгъ!
Да полетиме пакъ!
Тазъ нощъ у насъ ще свѣтнатъ
елхитѣ пѣстроцвѣтни.
Въ премѣни натъкмени,
срѣдъ гоститѣ засмѣни,
въ затопленитѣ стаи,
ще пѣемъ, ще играемъ,
съ подаръци въ ржце. . .

Ст. Цанкова Стоянова

НЕВЪРНИ ОЧИ

Единъ слѣпецъ ималъ за водачъ едно момче. Тѣ ходѣли отъ село на село и така се прехранвали. Гдето и да почукалъ слѣпецътъ, никжде не го връщали съ праздни ржце: на едно мѣсто ще му дадатъ хлѣбъ, на друго погача, а на трето млинъ. Двамата толкова добре се спогаждали, че всичко по братски си дѣлили. И слѣпиятъ до тамъ вѣрвалъ на малкия си водачъ, че го наричалъ „моитѣ очи“. Запитатъ ли